

HANA ZAGOROVÁ

6. ZÁŘÍ 1946 – 26. SRPNA 2022

HANA ZAGOROVÁ

Hana Zagorová byla jednou z nejoblíbenějších zpěvaček v celé historii naší populární hudby. Během její oslnivé dráhy se prodalo u Supraphonu úžasných 10 a půl milionu zvukových nosičů s jejími nahrávkami. Hana Zagorová svůj repertoár vždy sestavovala se smyslem pro silné melodie, s důrazem na důležitost textů a pozitivní poselství. Vytvořila zcela vlastní kategorii, naplněnou vkusem a citem. Také proto náleželo její publikum po desítky let mezi ta nejpočetnější a nejvěrnější.

Do povědomí lidí se Zagorová dostala v šedesátých letech. Devět Slavíků v řadě posílala v letech 1977 až 1985 a je držitelkou mnoha platinových a zlatých desek. V roce 1963 se zúčastnila ostravské soutěže Hledáme nové talenty, na brněnské JAMU ale poté začala studovat herectví. První singl Prý jsem zhyralá vydala u Supraphonu v roce 1968 a tehdy začala více vystupovat v rozhlasu a v televizi. Její tvorba se pohybovala mezi šansonem a mainstreamovým popem. S orchestrem Václava Zahradníka natočila v roce 1970 první LP Bludička s hitem

Bludička Julie. Ostravsko však brzy opustila a v Praze začala spolupracovat s Tanečním orchestrem Československého rozhlasu a také vydávat v rychlém sledu LP desky, jako Cesta ke štěstí (1976)...tobě, tebe, ti (1979), Oheň v duši mé (1980), Strípky (1981), Světlo a stín (1982) a Mimořádná linka (1983). V katalogu Supraphonu nalezneme devatenáct řadových alb (od roku 1991 do roku 2007 vydával nahrávky Multisonic a jedno album pak Tommü Records), šestnáct kompilačních výběrů a také řadu singlů a několik DVD titulů. V televizi měla

Zagorová vlastní pořady, jako Zaváté studánky, Prázdniny, Dluhy Hany Zagorové, Když nemůžu spát. V osmdesátých letech spolupracovala s dvojicí Petr Kotvald – Stanislav Hložek. V roce 1989 podepsala petici Několik vět, která požadovala propuštění politických vězňů a svobodu slova. Během deváté dekády vydávala alba u vydavatelství Multisonic: např. Ave – Hana Zagorová a Štefan Margita (1994), Když nemůžu spát (1994) a Já? (1998). Její poslední tři řadová alba: Vyznání, O Lásce, Já nemám strach, která vznikala v letech 2014–2018, jí

přinesly do repertoáru písně, které jí napsali až o dvě generace mladší tvůrci, jako například Marek Ztracený, Ondřej G. Brzobohatý, Jiří Hradil či Radůza. Jejím posledním oficiálním řadovým albem bylo Konečně společně, které nazpívala se Štefanem Margitou (2020). Vloni v říjnu vybrala Hana Zagorová z celé své diskografie písničky pro reprezentativní bilanční box 6CD „100+20 písní“. Jde o nahrávky z let 1968 až 2020, kde jsou pohromadě beatové šansony i popové hity, ale i skladby z posledních alb.

Foto © Otto Dlabala

Foto © Otto Dlabala

Foto © Lucie Robinson

Foto © Anna Kovacic

SU6748-2

BEATA PARKANOVÁ A JAN P. MUCHOW

ALBUM „SLOVO“ DÁVÁ MOŽNOST NAJÍT SI DUET SVÉHO SRODCE

Na letošním Mezinárodním filmovém festivalu v Karlových Varech získala Cenu pro nejlepší režii Beata Parkanová za originálně pojaté intimní drama Slovo, ke kterému si sama i napsala scénář. A za tento snímek si Křišťálový glóbus rovněž odnesl Martin Finger jako nejlepší herec. Po takto úspěšné festivalové předpremiéře vstoupí film 15. září 2022 v péči Bontonfilmu do českých a slovenských kin. Než se tak stane, vyjde u Supraphonu v produkci Jana P. Muchowa speciální koncepční album jedenácti duetů inspirovaných tímto sugestivním filmovým příběhem.

Ke všem písním si napsala texty sama Beata Parkanová. Vedle J. P. Muchowa jsou autory hudby například Michal Novinski, Maroš Hečko, Beata Hlavenková, Michal Šupák, Mikoláš Růžicka, Nikolaj Nikitin či Ondřej Rychlý. Důležitý prvek alba *Slovo* tvoří zajímavě poskládané dvojice interpretů: Lenka Dusilová – Vojtěch Dyk, Anna Fialová – Ondřej Ruml, Maroš Hečko – Nina Kohoutová, Beata Hlavenková – Juraj Benetín, Markéta Foukalová – Michal Šupák, Kristína Mihaľová – Katarzia, Markéta Foukalová – Michal Šupák, Andrea Růžicková – Mikoláš Růžicka, Ondřej G. Brzobohatý – Daniela Písařovicová, Tereza Krippnerová – Ondřej Rychlý a po patnácti letech nový duet spolu nazpívali Kateřina Winterová s Václavem Havelkou.

„Album Slovo přináší svět šansonově laděných duetů, které se liší ve své pestrosti, pojetí a interpretaci a spojuje je určitá hloubka, síla a něha,“ dodává scenáristka, režisérka a nyní i textařka Beata Parkanová, se kterou jsme si povídali před vydáním alba. Její odpovědi glosoval Jan P. Muchow.

Koho napadlo, že by filmová hudba ke Slovu mohla mít ještě „pokračování“ v podobě samostatného písničkového alba?

B.P.: Šla jsem jednou procházku Prahou a s Honzou Muchowem jsme si po sms psali o hudbě k filmu *Slovo* a řešili jsme, jestli má mít film nějakou titulní písničku. Zavrhl jsem, že bychom oprášili nějaký dobový hit (*Slovo je film zasazený do let 1968-1969*), protože nám ve filmu stejně jako v písni nešlo o dobovost ale o nadčasovost. A já jsem Honzovi napsala, že by to tedy měl být duet, protože slovo je film o vztahu dvou lidí. Obrazový, filmový duet. A Honza souhlasil s tím, že někdo tedy napíše text a on k tomu složí hudbu.

Nejdřív jsem souhlasila a pak jsem prostě chytlá tiseň, že by někdo k mým slovům (scénáři) přidal slova, co bych nesnesla. Napsala jsem Honzovi, jestli se o text duetu mohu pokusit první já a on odepsal, že jasně. Píše se léto 2020 a text k titulní písni *Slovo* jsem Honzovi poslala v září 2020. Já: Je to text nebo to není text? Honza: Je to text! A tak to začalo. A pak se mi v hlavně prostě narodil nápad s deskou duetů. Uviděla jsem ji ve své představě a měla pocit, že má vzniknout. Nikdy před tím jsem žádné hudební texty ani poezii nepsala. To, že jsem se o první text pokusila, je zásluhou Honzovy velkorysosti.

J.P.M.: Hned mi bylo jasné, že jde o skutečný písňový text, který inspiruje k hudebnímu provedení. Taký se mi líbí, že se Beata nebojí použít nestandardní originální slova a slovní spojení jako je třeba „přimazlená žena“ v titulním duetu *Slovo*, který zpívají Lenka Dusilová s Vojtou Dykem. A když po čtrnácti dnech přišly další hotové texty, bylo mi už jasné, že album vznikne.

Bylo těžké pro jednotlivé písně najít ty pravé interprety?

B.P.: Zpěváky a zpěvačky oslovovali sami hudební skladatelé a skladatelky či Honza Muchow a Maroš Hečko – nebo různě v rámci vzájemné konzultace. A jak obvykle trpím potřebou na vše dohlížet, tohle jsem nijak nekontrolovala. Jen jsem si pro titulní písničku přála Lenku Dusilovou, mimo jejího zpěvu mi imponuje i její životní síla. Celkově mohu říct, že mě těšilo, v jak milé náladě duety vznikaly a s jakou láskou k těm textům se mi skladatelé/ky či interpreti/ky ozyvali. Obvykle jen pro konzultaci nějakého slovního spojení či se ptali, jestli si mohou text upravit nebo jak jsme myslela to či ono. Všem jsem nechala zcela volnou ruku. Album Slovo vznikla jako

radost z krásy. Ne jako kalkul.

J.P.M.: Považuji za klíčové, že jsme se s Beatou předem domluvili, že nebudeme při zadávání textů ke zhudebnění nikomu nic diktovat. Prostě VOLNOST v jakémkoliv žánru! A taky, že šlo o česko-slovenskou spolupráci, nám dávalo s Marošem větší svobodu ve výběru autorů a vytipování těch nejvhodnějších interpretů pro tu kterou píseň.

A jak jste postupovali?

B.P.: Prvně vzniklo mých jedenáct textů a až na ně hudba. Bylo jasné, že Honza bude skládat hudbu k titulní písni a pak si vybral ještě druhý text. Zbylé texty pak nabídl muzikantům podle toho, jak to cítil. Řekla bych, že ty texty souhrnně tvoří určitý příběh, rozvíjí nějaké téma a naši titulní písničku jsem psala tak, aby její text do filmu seděl. Videoklip k ní je také z filmu sestříhán.

J.P.M.: Věděl jsem, že chci, aby šlo o pestrost autorů a interpretů. Byl jsem v podstatě v takové pozici kurátora. Někteří autoři hned věděli, jakou náladu chtějí Beatiným slovům dát, jinde jsme se dopracovávali k výslednému tvaru postupně, ale vždycky s lehkostí, aby nebylo nic nepůsobilé umělé. A u některých písní nakonec zvítězila síla partnerského duetu, ke kterým jsem také dost často vybízel.

Bylo těžké pro jednotlivé písně najít ta pravá slova?

B.P.: Všechny texty jsem našla kdesi v zákruzích temnot mojí duše, možná srdce, a najít je tam bylo bolestivé. Napsat je pak ale, bylo snadné, vždycky se celé vyloupily a prostě byly na světě. Kdyby mi je nešlo psát, kdybych to nějak moc musela chtít nebo se o to snažit, bála bych se, že budou blbí. Ale takhle vznikaly s pocitem, že je mám prostě jen najít.

J.P.M.: Pořád mě fascinuje, s jakou lehkostí a poměrně za krátkou dobu ten ucelený soubor textů vznikl.

Dlouho na české hudební scéně obdobné album nevzniklo, jak dlouho trvalo dát věci do pohybu?

B.P.: Realizace trvala dva roky a to, že je album na světě, je důkazem, že si lze přát udělat něco krásného, čistě z touhy po kráse, a může to vyjít. Jakkoli se nejvíce žádné racionální důvody, proč by se to mělo stát. Myslím, že tohle album přináší mimořádně pestrou škálu současných muzikantů/tek, které představují své různé přístupy k hudbě a sjednocuje je téma desky a soudržnost textů. věřím, že si každý posluchač či posluchačka dokáže na desce najít duet svého srdce. Duet, který je právě teď duetem jeho života, jeho slovem, tím, co teď prožívá, cítí, řeší.

Jane, je možné, že jste tímto albem vstoupili do hudebních světů u nás spojených především s autorskou dvojicí Petr Hapka a Michal Horáček?

J.P.M.: Je to trochu zjednodušené, ale dá se říct, že i songy na albu *Slovo* jsou ty, kterým se říká: „písničky o něčem.“ Hapka a Horáček díky této zásadě tvořili a stvořili doslova nesmrtelné písně! Ty naše na albu *Slovo* se možná pestrostí hudebních autorů blíží Horáčkovu albu *Český kalendář*, kde se také obklopil mnohostí hudebních autorů.

Beato, jistě Vám udělalo radost přijetí a ocenění vašeho filmu na Karlovarském filmovém festivalu...

B.P.: Zažila jsem malý, krátký moment hlubokého a ryziho štěstí, dojetí a radosti. Vím o pár minutách velmi osobních pocitů, na které nikdy nezapomenu.

PAVEL BOBEK BY OSLAVIL 85!

VYCHÁZÍ REEDICE DEBUTU NA LP A CD

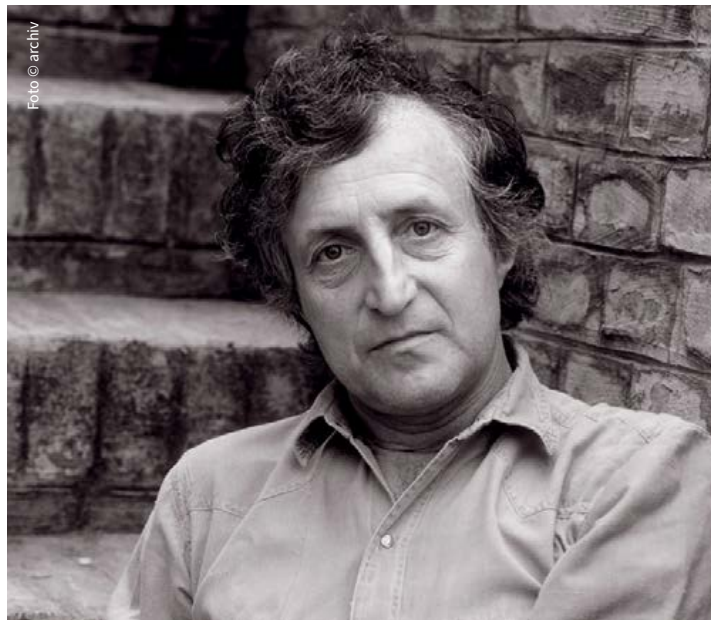
Pavel Bobek se na přelomu šedesátých a sedmdesátých let přeorientoval z původního autentického Rock'n'Rollu k popové muzice, ale silně vycházející z country kořenů. V tomto oboru dosáhl opravdového mistrovství jednak důvěryhodně civilním zpíváním, ale také výborným výběrem především amerických předloh a spoluprací s vynikajícími textaři.

Jeho první album *Ved' mě dál, cesto má je* i z dnešního pohledu velmi silnou sestavou trvale povědomých melodií a stále platných textů. Výchozí repertoár byl vybrán z hitů od umělců jako jsou Kris Kristofferson, Roger Miller, Don McLean, bratři Gibbové nebo John Denver. Těmi správnými českými texty je opatřili Vladimír Poštulka, Jiří Grossmann, Zdeněk Rytíř nebo Pavel Vrba. Společně s mnohými známými jmény ozdobenou studiovou skupinou Františka Ringo Čecha je to stále dokonale poslouchatelná, v daném ranku nepřekonaná práce s hudbou odjinud, ale s posláním, které v roce 1975 komunikovalo se všemi domácími posluchači.

Cédéčková podoba dlouhohrající desky Pavla Bobka z roku 1975 je doplněna devíti bonusy zčásti z předchozích, ale i z pozdějších let. Zasluhou Miloše Skalky, který jejich výběr sestavil, se tak dostaneme až do roku 1990, kdy zpěvák natočil Bruce Springsteena, respektive 1993 s Cohenovu klasickou „Tower of Song“. Ještě předtím se však posluchači pokochají nestárnoucími evergreeny. „Ruby“, „Houston“, „Vincent“

nebo „Lucille“ jsou opravdu nesmrtelné skvosty se zachovanou kvalitou předloh a mimořádně dobrými českými texty. Společně s dalšími fotografiemi a zasvěceným podrobným sleeve-note kompilátora Miloše Skalky tak vzniklo v zásadě best of Pavla Bobka na jednom CD. Původní profil M. J. Langer a zčásti málo známé fotografie dotvářejí význam této reedice, krásné vzpomínky na Pavla Bobka, jehož nedožití pětáosmdesátiny si v září roku 2022 připomínáme.

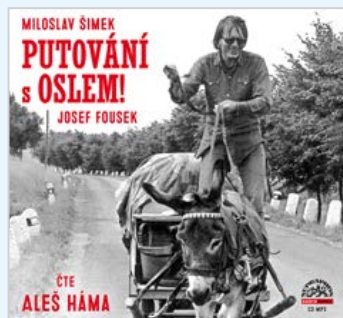
„V době, kdy Pavel natočil debutové album, jsem zdaleka ještě nebyl na světě. Jeho písničky jsem si ale po jeho boku naplno užíval několik krásných let. Když zazněla ‚Dívka N‘ nebo ‚Ruby‘, vždycky jsme se na sebe usmáli a cítili vzrušení z plných sálů i naše vzájemné vzrušení na jevišti. Pavel byl neuvěřitelný štramák a milovník života, pro mě byl naprostou ikonou a skvělým parťákem na cestách, i když by mohl být mým dědečkem,“ vzpomíná na Bobka jeho bubeník z posledních aktivních let David Landštof.

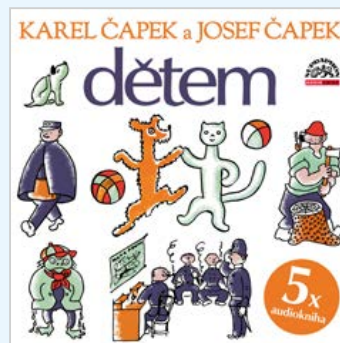
ZÁŘIJOVÁ SKLIZEŇ AUDIOKNIH

SU6660-2

SU6664-2

SU6659-2

SU6668-2

Kristina Hlaváčková: ONO SAMO SE TO...

Čte: Vanda Hybnerová

Praštěné historky, u kterých budete slet smíchy!

Legrační historky psané životem jedné trochu praštěné mladé autorky. Máte občas pocit, že si z vás vesmír utahuje? Chcete se od srdce zasmát a na cizí účet obzvlášť? Přes veškerou její snahu procházet životem jako nenápadná seriózní osoba, téhle autorce se dějou... věci. Ale nemůže za to. Vážně. Ono samo se to... tak nějak. Co se může, to se podělá. Ono se teda většinou podělá i to, co se podělat nemůže. Hlavní je, brát to s humorem. Co jiného taky s tím, když vám lezou medvědi do stanu, lepší se na vás zvířátka všeho druhu a různého počtu nohou a na chlapy a seznamování s nimi máte vážně "speciální talent", o který nikdo nestojí. Kristina Hlaváčková je opravdový magnet na maléry. S interpretkou audioknihy Vandou Hybnerovou našly víc než společnou řeč.

Miloslav Šimek, Josef Fousek: PUTOVÁNÍ S OSLEM!

Čte: Aleš Háma

Nesmrtelný humor pro radost nejen v podzimních dnech!

Humoristické vyprávění o prázdninových putováních Miloslava Šimka, Josefa Fouska a jejich přátel po Šumavě. Vtipný cestopis o toulkách několika kamarádů s nevyzpytatelným oslem Honzou. Řada veselých historek je podmíněna kuriózním společníkem skupiny výletníků – oslem, který celých devět let dodával svou přítomností jejich výpravám charakter sympatického klukovského bláznovství. V literární tvorbě Miloslava Šimka je „Putování s oslem!“ ojedinelou beletristickou prací, kterou napsal společně s Josefem Fouskem.

Karel a Josef Čapkové: DĚTEM

Čtou: Dagmar Havlová, Marek Eben, Josef Somr ad.

To nejlepší z tvorby bratří Čapků určené dětem – 654 minut.

Dětské knížky Karla a Josefa Čapkových patří do zlatého fondu české literatury. Jejich literární texty jsou nadčasové, mají trvalou uměleckou hodnotu a líbí se již několikaleté generaci čtenářů. Krásná čeština, laskavý styl vyprávění a mimořádná úroveň práce s jazykem činí z tvorby bratří Čapků absolutní klasiku, kterou by měl znát každý. Poprvé vychází takto rozsáhlý komplet nahrávek mluveného slova, který zahrnuje všechny jejich dětské tituly v neopakovatelné interpretaci českých herců. Devatero pohádek, Dášeňka, Povídání o pejskovi a kočičce, Pudlenka, Povídejme si, děti... v provedení Josefa Somra, Petra Štěpánka, Tomáše Töpfera, Marka Ebena, Ladislava Freje, Jiřího Krampola, Pavla Rímského, Františka Kreuzmanna, Václava Kopty, Matouše Rumla, Jiřího Suchého z Tábora, Karla Högera a Dagmar Havlové Veškrnové.

21 NEJHEZČÍCH ČESKÝCH POHÁDEK

České klasické pohádky pro celou rodinu!

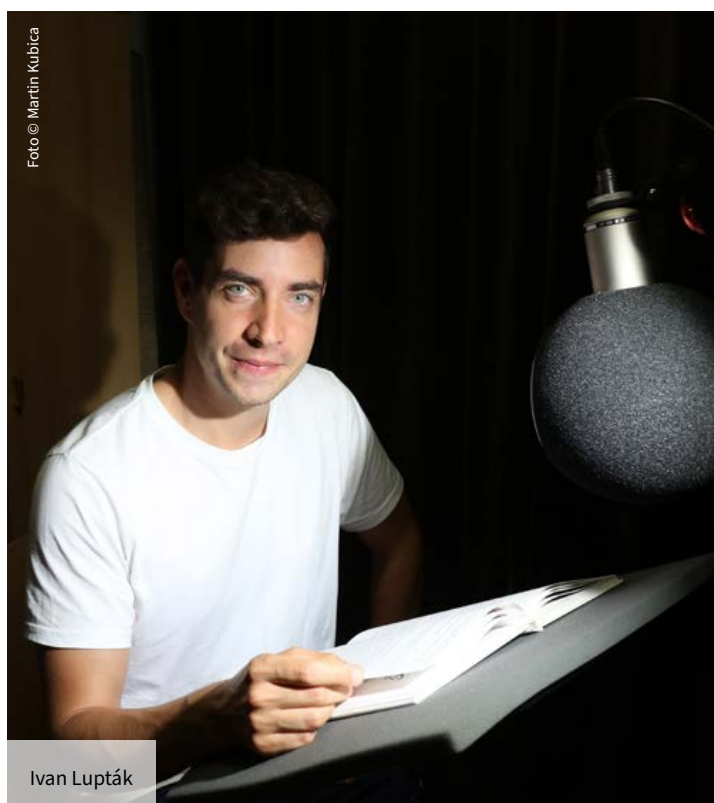
Plejáda známých českých herců a hereček, nejhezčí pohádky, kvalitní provedení nahrávek přístupné nejmenším posluchačům i jejich rodičům a prarodičům. Vyprávěné i dramatizované zpracování s hudebním doprovodem. Velký komplet klasických příběhů – 530 minut. Účinkují: Petr Štěpánek, Jana Hlaváčková, Naďa Konvalinková, Josef Somr, Linda Rybová, Jiří Langmajer, Věra Galatíková, Jan Čenský, Libuše Havelková, Vlastimil Brodský a řada dalších

Kristina Hlaváčková a Vanda Hybnerová

ZE STUDIA...

V těchto dnech vznikají či se již dokončují další audioknihy Supraphonu. Posluchači se již v říjnu mohou těšit na audio podobu oceňovaného románu Milana Kundery *Nevědění* ve výtečném podání Radúze Máchy, životopisnou knihu Vlasty Chramostové načtenou její přítelkyní Zuzanou Stivínovou, ale také na povídkovou knihu *Konec dobrý*, za kterou byla Irena Dousková nominována na Magnesii Literu. Audio život jí vdechl Jan Vondráček s Evou Hacurovou. Konec roku přinese dvojité jubileum legendárního Josefa Lady, kterého Supraphon uctí velkým kompletem pohádek, jež doplní úplně nová nahrávka pohádky *O chudém královstvíčku* v nápadité interpretaci Ivana Luptáka.

HANA BLAŽÍKOVÁ NAHRÁLA ALBUM S ČESKOU MARIÁNSKOU MUZIKOU!

Sopranistka a harfistka Hana Blažíková je mimořádná osobnost jejímž osudem je především stará hudba. Vyhledává jí publikum z celého světa, produkce těch nejprestižnějších světových festivalů staré hudby podmiňují angažování ansámbků, s nimiž spolupracuje, její účasti. Má mimořádnou schopnost vyvolat v posluchači celou škálu rozmanitých emocí. Svým hlasem v průběhu několika let také ozdobila celou řadu nahrávek z katalogu Supraphonu – spolupracovala na nich se soubory Collegium Marianum, Hipocondria Ensemble, Tiburtina Ensemble, Capella Regia Praha či Schola Gregoriana Pragensis.

Koncem září vydává u Supraphonu pozoruhodné album s českou mariánskou muzikou. S hudbou, jež tvoří výrazný proud v české tvorbě 17. století, která posluchače vtáhne do světa okouzlující poetiky písní opěvujících Matku boží. Obsahem jsou písně Adama Václava Michny z Otradovic a pomyslný kontrapunkt na nahrávce přináší skladby Alessandra Grandiho, Vincenza Albriciho, Heinricha Ignaze Franze Bibera a Samuela Capricorna. Také tito skladatelé byli často spojeni s jezuitským řádem a čerpali inspiraci z jeho spirituality. I jejich životy a tvorba byly provázány se zeměmi Koruny české a jejich hudba se zde provozovala. Album příznačně nazvané *Lilium mezi trnám* nahrála Blažíková s renomovaným souborem Collegium Marianum vedeným uměleckou vedoucí Janou Semerádovou.

S Hanou Blažíkovou jsme si o novém albu povídali těsně před jeho vydáním.

Co pro vás představují písně Adama Václava Michny?

S písněmi Adama Michny jsem se setkala už jako malé dítě. Možná i proto mám k jeho dílu do dnešního dne velmi silný, a možná i tak trochu sentimentální vztah. U nás doma se Michna často hrál jak o Vánocích, tak o Velikonocích, zpívala jsem jeho písně za varhanního doprovodu mojí babičky ve venkovském kostele i jako malá sólistka s jejím sborem. Na základní škole jsem pak jeho písně prozpěvovala s Pavlem Jurkovičem a s Pavlou Sovovou, která s námi ve třetí třídě nacvičila celou Loutnu Českou, kterou jsme pak jako velké dobrodružství provedli v kostele v Bechyni. A pak jsem se s jeho hudbou znova setkala jako dospělá v ansámblech, které se věnují interpretaci barokní hudby. Jeho skladby mě zkrátka provázejí celým životem a dodnes patří k mému nejoblíbenějšímu repertoáru. Musím ale dodat, že Michna nebyl

skladatel pouze oné písňové formy, s jakou si jej dodnes spojujeme (a nezapomeňme, že byl také vynikajícím básníkem!), ale i náročnějších liturgických skladeb pro velké obsazení. A řadí se mezi nejlepší skladatele raného baroka v Čechách.

Proč jsou na albu skladby i dalších skladatelů?

Skladby dalších autorů jsme na nahrávku vybírali jednak proto, abychom Michnovu hudbu zařadili do dobového kontextu, zčásti pak i proto, abychom vyvážili vokální čísla hudbou instrumentální a dovolili posluchači na chvíli upnout pozornost i k umění hudebníků. Ze všech bych asi vypíchla Biberovu Sonátu d moll „Zvěstování“, ve které Lenka Torgersen naplno předvádí své houslové mistrovství. Ale všechny tyto skladby jsou krásné a nahrávka by bez nich byla určitě chudší. Ráda bych také upozornila, že všichni tito skladatelé (kromě Grandiho,

jehož dílo je na nahrávce vůbec nejstaršího data) měli něco společného s Českými zeměmi – Biber a Capricornus se v Čechách narodili, Albrici naopak dožil v Praze.

Jaká je spolupráce s Collegium Marianum?

Collegium Marianum je soubor, se kterým aktivně vystupuji vůbec nejdéle. A myslím, že to je na naší spolupráci poznat, s Janou Semerádovou si výborně rozumím nejen hudebně, ale i lidsky. Koncertní programy, které spolu provádíme, jsou tvořeny „na tělo“ všem zúčastněným a patří mezi nejmilejší závazky, které jako zpěvačka mám. Nazvala bych naši součinnost téměř „rodinnou“, nejen proto, že se tak dobře známe, ale také proto, že s ansámblem pravidelně hraje i můj manžel, teorbista Jan Krejča.

Foto © Petra Hajská

SU4317-2

S MARKO IVANOVIČEM O MYSTERIU ČASU MILOSLAVA KABELÁČE

V generaci českých skladatelů, jejichž tvorba spadá převážně do období kolem poloviny 20. století, zaujímá přední místo Miloslav Kabeláč, který svým životem i dílem akcentuje velmi aktuální téma: neústupnost vůči zlu a oddanost humanistickým ideálům. Obojí prokázal za nacistické okupace i v časech komunistické diktatury. On sám o svém díle napsal: „Vznikalo z mých lidských a uměleckých zásad a představ. Jaký bude jeho osud, nezáleží již na mně. Jen čas – třeba i nečas – prověří jeho hodnotu.“ Z této prověrky časem vyšla Kabeláčova tvorba s jednoznačným úspěchem.

Supraphon ve spolupráci se Symfonickým orchestrem Českého rozhlasu a dirigentem Marko Ivanovičem vydává **23. září 2022** album s Kabeláčovými skladbami: *Mysterium času – Passacaglia pro velký orchestr, op. 31; Hamletovská improvizace pro velký orchestr Op. 46; Zrcadlení Op. 49; Proměny (Metamorfózy) II chorálu Hospodine, pomiluj ny Op. 58.*

Album **Mysterium času** navazuje na úspěšný komplet Kabeláčových symfonií (Supraphon 2016) a doplňuje pozoruhodný obraz Kabeláče – symfonika o další drahokamy.

Před vydáním nové nahrávky jsme si o Kabeláčově hudbě povídali s dirigentem Marko Ivanovičem

Co pro vás osobně znamená Miloslav Kabeláč jako autor?

Miloslav Kabeláč pro mě představuje

významného solitéra české hudby 20. století, který ovlivnil několik českých skladatelských generací a v jehož životě a díle se zrcadlí veškerá tragédie doby, ve které žil. Je pozoruhodné, že navzdory politickým a estetickým tlakům, kterým musel za života čelit, zůstal vždy tvrdohlavě věrný svému skladatelskému přesvědčení a díky tomu také veškerá jeho hudba vykazuje obrovskou vnitřní integritu. Na druhou stranu je ovšem znát, že stále držel i „prst na tepu doby“, vnímal směry, kterými se soudobá hudba u nás i v zahraničí vyvíjí. A tak i když veškerá jeho hudba nese podobný rukopis, přesto je rozdíl mezi estetikou jeho ranných a pozdních skladeb značný.

Co bylo nejtěžším mezníkem při nastudování Mysteria času?

Mysterium času je zkomponováno jako jeden obří dramatický oblouk, který je

potřeba tempově a dynamicky vystavět. Kabeláč patřil k těm skladatelům, kteří se snažili neponechat nic náhodě a díky četným údajům v partituře tento úkol dirigentovi do značné míry usnadňuje. Jakkoliv je ovšem Mysterium času posluchačsky působivé, tak pro orchestr se jedná o skladbu velice fyzicky namáhavou až dřívou. Úkol dirigenta je tudíž při nastudování i psychologický – přesvědčit muzikanty, že se veškerá námaha vložena do tohoto rozměrného díla dokáže vrátit v podobě nadšené posluchačské reakce.

Metamorfózy II. dokončil Kabeláč jako své poslední dílo jen několik týdnů před smrtí... jak jej vnímáte?

Hudební jazyk Miloslava Kabeláče se v průběhu let neustále zestrucňoval. V jeho pozdních dílech je patrná snaha zbavit se veškerých „zbytečností“, dostat se až na

dřeň uměleckého sdělení, a to pak co nej-jednoduššími prostředky předat publiku. Jeho Metamorfózy II. jsou toho zářným příkladem. Stručné a úsečné zpracování chorálu Hospodine pomiluj ny lze vnímat jako skladatelův epitaf, který vyznívá o to silněji v porovnání s Mysteriem času, napsaném o desítky let dříve.

Jak se vám při nahrávání tohoto alba spolupracovalo se Symfonickým orchestrem Českého rozhlasu?

Velmi dobře. Je to skvělý a ochotný orchestr, který má, pochopitelně, obrovskou zkušenost se studiovou prací. Navíc se jedná o orchestr, se kterým byl Kabeláč dlouhé roky profesně svázán, a tak si velmi vážím toho, že jsem právě s nimi mohl souborně Kabeláčovo orchestrální dílo natočit.

SU4312-2

Foto © David Konečný

REDAKCE: Vladan Drvota, Lukáš Kadeřábek, Marek Šulc, Tomáš Pilát a David Landštof / grafická úprava: Marek Šmidrkal

KONTAKT: SUPRAPHON, a. s., Palackého 740/1, 112 99 Praha 1, tel. (+420) 221 966 604, fax (+420) 221 966 630
promotion: promo@supraphon.cz; obchodní oddělení: obchod@supraphon.cz

www.supraphon.cz

www.youtube.com/supraphon

www.facebook.com/Supraphon